

СБОРИЩЕ (*Джумалій*)

Село в Твърдишка община и бившата Сливенска околия. Отстои на 6,5 км югоизточно от Твърдица и на 30 км западно от Сливен. Разположено е в Твърдишката котловина на височина 280–40 м. Гара на жп линията София – Бургас. През него минава старото шосе от Сливен за Казанлък.

В района на селото има следи от антично селище с могилен некропол. В едно от погребенията е намерен ранноантичен бронзов шлем. В м. *Кайрака* има следи от средновековно селище, в което е намерена колективна находка от бронзови византийски монети от XII в.

Първото известие за селото е от XV в. под името *Джумалъ*. По предание на север от селото е имало голямо селище с 1400 сгради, вероятно посоченото в м. *Кайрака* или негов наследник. В селището е ставал голям пазар. По-късно турците разсипали това селище и хората се преместили на сегашното място. Югоизточно от селото се заселили 7 турски фамилии от Мала Азия. Пазарът се преместил в новото селище, което получило името *Джумалъ* (*Джумалій*) – от турската дума *джума* (*сита*) ‘петък’ – празничен ден за мюсюлманите, когато обикновено става голям пазар. Пазарът е в средната махала и на него идвали хора от околните селища. преди Освобождението селото се е отнасяло административно към Казанлъшка каза. Българите били сравнително малко – 10–15 къщи. По предание в селото е имало махали: *Драка махла* (западната), *Сакъ махла*, *Каба махла*.

По време на Освободителната война край селото се установила руска лечебница, до която били погребани починали руски войници. Мястото сега е в рамките на селото и се казва *Казашкия орех*.

След 1878 г. турците постепенно се изселили, а на тяхно място дошли българи. Като най-стари родове се помнят *Армѐнчевци*, *Кабаджите*, *Маринкови*, *Съковци*, *Драгнювци*, *Руйчовски*, *Жельовианови*, *Дѐньовианьови*, *Пѣрювски*, *Драхчуловски*, *Нанчоалар*, *Шейтаните*, *Поповите*, *Турлаковци*, *Пехливаните*.

След Освобождението селото е в Новозагорска околия. С указ 462 от 14. 08. 1906 г. *Джумалій* е преименувано на *Сборище*. В началото на XX век е самостоятелна община, а от 1934 г. влиза в състава на община Твърдица, след това отново е самостоятелна община, после отново влиза в Твърдишка община. От 1957 г. е в Сливенска околия.

През 1893 г. селото има 870 жители; през 1900 – 1227; 1926 – 324 сгради, 322 семейства и 1606 жители; 1934 – 1828 жители; 1956 – 1936; 1965 – 2197; 1985 – 1986; 2001 г. – 1907 и 2010 г. – 1959 души.

Училище в селото има от 1878 г. Читалището „Просвета“ е основано през 1910 г. Черквата „Св. Вознесение Господне“ е построена през 1888 г.

През 1923 г. хора от селото взема участие в Септемврийското въстание.

Традиционен поминък са земеделие и животновъдство. В периода 1944–1989 г. се развива производството на зърнени култури, овощарството, говедовъдството. Хора от селото работят в мините на „Балканбас“.